

[Zahle.]

paagældende afgive sin Stemme og nedskrive Begrundelsen for det Synspunkt, han vil drage frem. Jeg hilser derfor ogsaa denne Bestemmelse velkommen, og er særdeles tilfreds med det Resultat, der er fremkommet.

Paa et tredie Punkt maa jeg sige, at det er overordentlig glædeligt, hvad man har naaet. Forhandlingerne har ført til en Bestemmelse om, at Nævningerne ikke alene skal kende skyldig eller uskyldig, men ogsaa deltage i Straffudmaalingen. Efter at vi har faaet den nye Straffelov — det er allerede fremhævet af den højtærede Justitsminister fra dette Sted, jeg skal kun lige nævne det —, efter at vi har faaet den nye Straffelov med dens vide Strafferammer og dens mange forskellige Maader at gengælde Forbrydelser paa, er det tit Tilfældet, at Nævningerne, naar de skal sige deres skyldig eller ikke-skyldig, kommer til at skele til, hvorledes det nu vil gaa den Synder, som staar for Retten, hvis de svarer skyldig. Strafferammen er saa vid, at de kan nære Frygt for, at en efter deres Syn paa Forbrydelsen uforholdsmæssig haard Straf kan ramme vedkommende. Det er navnlig i saadanne Tilfælde, hvor man har og maa have en rent menneskelig Barmhjertighedsfølelse for den, der skal domfældes, som hvor der er Tale om Fødsel i Dølgmaal og Barne-mord umiddelbart efter Fødselen, hvor jo den paagældende, som skal dømmes for sin Forbrydelse, har lidt uhyre Smertes og forfærdelige Kvaler i Forvejen, saaledes at man kan sige: Skal nu det ulykkelige Menneske oven i Købet idømmes mangeaarig Straf for den fortvivlede Handling, en saadan Kvinde har begaaet! og det fører let til, at der hos Nævningerne kan blive Tvivl om, hvad de bør gøre rent moralsk, skønt de er klar over, hvad de efter deres Løfte om at følge Loven er forpligtet til at gøre. Det er det mest fremtrædende Tilfælde, men der kan paa mange Punkter opstaa en paa Samvittigheden bygget Tvivl om, hvad de bør gøre, hos Nævningerne, naar de skal dømme skyldig eller ikke-skyldig, og hvor der er meget vide Strafferammer, som vedkommende skyldig dømte skal ind under. Derfor er det godt efter min Mening, at Nævningerne kommer med ved Straffudmaalingen. Det vil styrke Nævningedomstolens Anseelse i høj Grad — det er jeg overbevist om —, og det er vi da alle interesserede i. Det er ogsaa en udmærket Maade, det er blevet ordnet paa nu ved det Forslag, som jeg tror først blev fremsat af Formanden for Landsretten i Viborg, Hørring,

i „Berlingske Tidende“: at man giver hver Nævning een Stemme ved Straffudmaalingen og saa de tilstedeværende Dommere lige saa mange Stemmer som samtlige Nævninger tilsammen; hvis der altsaa er 12 Nævninger og 3 Dommere, faar hver Nævning een Stemme og hver Dommer 4 Stemmer. Det, tror jeg, er en meget heldig Ordning, og dermed er vi naaet et stort Stykke fremad, haaber jeg, mod at faa denne vigtige Bestemmelse gennemført.

Der er mange, som vil sige, at samtidig med, at man giver Nævningerne Ret til at være med ved Straffudmaalingen, giver man til Gengæld Retsformanden en begrænset Adgang, men dog en Adgang, til at være til Stede ved Nævningernes Raadslagning og Overvejelser, og saadan er det maaske ogsaa fremkommet; men for mig staar det ikke saaledes, at man derved giver noget for noget. Jeg ser saaledes paa Sagen, at man har faaet to Gode. Jeg betragter det ikke alene som et Gode, at Nævningerne kan deltage i Straffudmaalingen, men jeg betragter det ogsaa som et Gode, at Retsformanden kan være til Stede under Nævningernes Overvejelser. Jeg tror nemlig ikke, at den absolutte Adskillelse mellem Læggerne og de juridiske Dommere oprindeligt er opfattet som et egentligt Gode, et Gode, som mange mener, at man nu ikke bør opgive. Jeg tror slet ikke, at det er fremkommet saaledes. Det er fremkommet paa en Tid, hvor man var bange for, at læge Dommere, Nævninger, naar en Jurist kom ind imellem dem, vilde lade sig dominere af ham. Jeg har et levende Eksempel paa den Tilstand, som man for et Par Menneskealdre siden havde her i Landet — og det er jo længe siden, Principperne for Nævningetingets Sammensætning er blevet fastslaaet, det gaar tilbage til en Tid, hvor Mentaliteten hos den almindelige Borger var en helt anden, end den er nu. Der var saaledes for en to-tre Menneskealdre siden et Byraadsmøde i Ringsted, som paa udmærket Maade illustrerer for mig det, der egentlig ligger til Grund for, at læge Dommere og Jurister skulde være adskilt fra hinanden. Den berømte og store danske Maler Vermehrens Fader var Glarmester i Ringsted og Byraadsmedlem, og han udtalte en Aften i Byraadsmødet: Jeg er i denne Sag som i alle andre Sager, i Aften som stedse, ganske af samme Mening som Konferensraad Harhoff. Han var altid enig med Byens Borgmester, Dommer og Sparekasseformand, og det var nok klogt af ham, for Hr. Harhoff var en meget dygtig Mand. Men det viser, hvordan Mentaliteten var dengang. Saadan er den ikke